

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

have en sådan karakter, at de bedst kan afgøres af kommunalbestyrelserne på grundlag af forarbejdet i disses tekniske forvaltninger. Visse godkendelsessager vil imidlertid rumme så komplicerede problemer og have så store konsekvenser, at det næppe vil være rimeligt at lade dem afgøre af de enkelte kommunalbestyrelser. I overensstemmelse med dette synspunkt og under hensyn til synspunkter, der kom frem i den debat om målsætning for opgavefordelingen, der fandt sted i Folketinget i maj 1971, er det i lovforslaget foreslået, at kompetencen til at meddele godkendelse fordeles mellem amtsrådene og kommunalbestyrelserne. Rent lovteknisk er dette udformet på den måde, at princippet er, at godkendelse skal meddeles amtsrådet, men at ministeren i en bekendtgørelse efter forhandling med de kommunale organisationer fastsætter, hvilke sager der skal afgøres af kommunalbestyrelserne. Jeg er dog stadig åben over for en drøftelse af, om det i denne henseende er rigtigt at bygge på en kombination af amtsråd og kommunalbestyrelser. Under lovforberejdelser har man således været inde på, om de sager, som ikke vil kunne afgøres af kommunalbestyrelserne, i stedet burde afgøres af miljøstyrelsen eller af 3-4 regionale (formentlig fælles-amtskommunale) instanser. En sådan koncentration ville måske kunne medføre en bedre udnyttelse af den tekniske sagkundskab, som står til rådighed for forureningsbekæmpelsen.

Efter forslaget kommer miljøstyrelsen til at indtage en central position i forureningsbekæmpelsen. Som jeg nævnte, skal styrelsen være klageinstans for de kommunale råds beslutninger. Styrelsen skal desuden have til opgave at tage initiativ til nye regler om emissioner og forureninger af forskellig karakter. Således som lovforslaget er bygget op, vil større eller mere principielle sager imidlertid kunne påklages til ministeren. Jeg har den opfattelse, at et sådant klagesystem er det mest hensigtsmæssige i hvert fald i en opbygningsperiode. Det har imidlertid under forberedelsesarbejdet været overvejet, bl. a. på grundlag af et ønske fra Industrirådet og Landbrugsrådet, om der burde oprettes en eller flere særlige ankeretter med både juridisk, teknisk og erhvervs-mæssig sagkundskab for derved at opnå den

bedst mulige behandling af disse sager. Jeg føler mig personlig ikke helt overbevist om, at der er tilstrækkeligt behov for sådanne ankeretter, selv om jeg må erkende, at hververnes repræsentanter har fremført væsentlige argumenter for deres standpunkt. Jeg har imidlertid lovet repræsentanterne fra industri og landbrug, at vi i sommerens løb sammen med dem vil gennemarbejde spørgsmålet, således at resultatet af disse overvejelser kan forelægges Folketinget sammen med lovforslagets genfremsættelse.

Godkendelsesordningen er — foruden planlægningen, som jeg tidligere har omtalt — et af lovforslagets hovedpunkter. Godkendelsesordningen tænkes kun at skulle omfatte de virksomheder, som i særlig grad kan bidrage til forureningen, og i forbindelse med lovforslaget er der derfor udfærdiget et bilag, der giver en oversigt over, hvilke kategorier der er omfattet af ordningen. Selvfølgelig er godkendelsesordningen er ikke nogen nydannelse i dansk ret. Den svarer i princippet til det system, som har været praktiseret i sundhedskommissionerne og landvæsenstretterne. Det væsentlige i den foreslåede godkendelsesordning er imidlertid, at man koncentrerer sig netop om de virksomheder, som kan tænkes at forurene mest. Den administrative indsats har hidtil i for høj grad ligget på småsager om f. eks. nabogener.

Ministeren vil efter forslaget få mulighed for i en godkendelsessag at bestemme, at afgørelsen skal træffes af ham. Bestemmelsen herom er begrundet i erfaringer efter den hidtidige ordning, hvor der ikke har været mulighed for en umiddelbar indgriben fra centralt hold i sager af betydelig samfundsmæssig interesse. Jeg har bl. a. tænkt på Glatved-sagen i forbindelse med den pågældende bestemmelse. Et andet væsentligt punkt er, at godkendelsesordningen med tiden, når administrationen bliver tilstrækkelig udbygget dertil, også bør omfatte bestående virksomheder, som er omfattet af listen. Godkendelse af bestående virksomheder bør selvsagt administreres på en — i hvert fald i de første år — lempeligere måde end for nye virksomheder.

Tilsynet og kontrollen er et vigtigt led i forureningsbekæmpelsen, og jeg vil mene, at vi netop på dette område har et eksempel på, at erhvervslivet og myndighederne i den fremtidige forureningsbekæmpelse må gå